

Το ολοκαύτωμα της Νάουσας: Γραικυλισμός-Αντισημιτισμός σημειώσατε 1

«Αν αφαιρέσεις από την ιστορία την αλήθεια, αυτό που μένει γίνεται ανώφελη, άχρηστη διήγηση».

Πολύβιος

Παλαιότερα, στα σχολικά εκπαιδευτικά βιβλία, υπήρχε αναφορά στην σφαγή της Νάουσας που συνέβη το 1822. Πριν μερικά χρόνια όμως, το ιστορικό αυτό γεγονός «εξομαλύνθηκε» ή και απαλείφθηκε απ' αυτά. Ο λόγος καθώς φαίνεται, είναι η αρνητική παρουσία των Εβραίων στην ιστορία αυτή κι έτσι με την δικαιολογία ή το πρόσχημα του Αντισημιτισμού, το κεφάλαιο που αφορά την συνδρομή τους στην σφαγή των Ναουσαίων, έχει απλά εξαφανιστεί.

Θυμηθείτε κι αυτή την δήλωση του Γιώργου Παπανδρέου που έγινε το 2000, ενώπιον της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής, ο οποίος καυχήθηκε για το «έργο» του ως Υπουργός Παιδείας: «Όταν ήμουν Υπουργός Παιδείας πριν από λίγα χρόνια, είχα σχηματίσει μια επιτροπή που είχε ως καθήκον να ψάξει σε όλα τα ελληνικά σχολικά βιβλία για την αφαίρεση τυχόν αναφορών που θα μπορούσαν να θεωρηθούν αντισημιτικές. Είμαι ευτυχής να πω ότι αυτό το έργο ολοκληρώθηκε υπό την αιγίδα μου».

Ας θυμηθούμε όμως εν συντομία την ιστορία της σφαγής της Νάουσας...

Τον Φεβρουάριο του 1822, η πόλη της Νάουσας αριθμούσε περίπου 1.000 οικογένειες, εκ των οποίων το 90% ελληνικές (οι περισσότερες απ' τις υπόλοιπες, ήταν βουλγαρικές). Ήταν αρκετά εύπορη και ευημερούσα, καθώς όπως λέγεται απολάμβανε και ειδικά προνόμια που της εξασφάλισε η «βαλιντέ σουλτάνα»

(βασιλομήτωρ). Παρ' όλα αυτά όμως, ο λαός της Νάουσας θα ξεσηκωθεί ενάντια στον Τούρκο κατακτητή, με ηγετικές μορφές, τους Ζαφειράκη Λογοθέτη, τον Αναστάσιο Καρατάσο και τον Αγγελή Γάτσο. Γρήγορα απελευθερώνουν την Νάουσα και την γύρω περιοχή και φτάνουν μέχρι την Βέροια. Παρ' ότι οι Τούρκοι φεύγουν τρομοκρατημένοι, εν τούτοις οι Έλληνες δεν κυριεύουν την πόλη, καθώς μαθαίνουν πως ήδη εκστρατεύει εναντίον τους ο διοικητής της Θεσσαλονίκης, Μεχμέτ Εμίν πασάς, γνωστός κι ως Αμπντούλ Εμπού Λουμπούτ (ο ροπαλοφόρος) με 15.000 στρατιώτες και 12 κανόνια. Κοντά στο εκστρατευτικό αυτό σώμα, ακολουθούσαν και 600 Εβραίοι, οι οποίοι είχαν πληρώσει τους Τούρκους για την απόκτηση των δικαιωμάτων πάνω στους εν δυνάμει σκλάβους και την πώλησή τους στα σκλαβοπάζαρα της εποχής .

Στην πόλη της Νάουσας καταφθάνουν περί τις 5.000 χιλιάδες οικογένειες των γύρω περιοχών για να προστατευτούν από την επερχόμενη καταστροφή. Οι όροι όμως είναι άνισοι. Ο Αμπντούλ Εμπού παρ' όλη την αντίσταση που συναντά για έναν μήνα περίπου και τις απώλειες που προκαλείται απ' αυτήν, θα φτάσει τελικά στην Νάουσα στις 11 Απριλίου 1822. Έπειτα από ολιγοήμερη αντίσταση περίπου 400 αγωνιστών και των συν αυτώ, τελικά η πόλη πέφτει στα χέρια των Οθωμανών στις 22 Απριλίου 1822. Ακολουθούν σκληρές αλλοφροσύνης. Η πόλη επί πέντε ημέρες γίνεται πεδίο σφαγών και λεηλασιών από Τούρκους και Εβραίους. Μαζί με τη Νάουσα, περίπου 120 χωριά αποτεφρώθηκαν. Εκτιμήσεις, υπολογίζουν τον αριθμό των θυμάτων έως περίπου 5.000, ενώ άλλοι τόσοι (κυρίως γυναικόπαιδα) αιχμαλωτίστηκαν για να πάρουν τον δρόμο των σκλαβοπάζαρων, αν και σύμφωνα με τα τουρκικά αρχεία, τα θύματα ήταν μόνο...409 κι άλλοι τόσοι περίπου οι αιχμάλωτοι. Οι σύζυγοι των τριών οπλαρχηγών εστάλησαν ως δώρο στον βεζίρη της Θεσσαλονίκης κι όπως μας πληροφορεί ο Σπυρίδων Τρικούπης, *«η μεν γυναίκα του Γάτσου ετούρκευσεν αποδειλιάσασα ενώπιον των βασάνων, αι δε δύο άλλαι μη αλλαξοπιστήσασαι προσηλώθησαν (σ.σ.: καρφώθηκαν) απέναντι αλλήλων όρθιαι επί του τοίχου μιας των αιθουσών του παλατίου του θηριώδους βεζίρη, και απέθαναν πολυειδώς βασανιζόμεναι...»*. Άλλες γυναίκες, αναζητώντας έναν πιο έντιμο θάνατο προτίμησαν να πνιγούν μαζί με τα παιδιά τους πέφτοντας καταρράκτη της Αράπιτσας στους «Στουμπάνους», ο οποίος κατέληγε στην λίμνη του Παλαιοπύργου, που έκτοτε ονομάστηκε «Μαύρο Νερό» (ή «Μαύρη Λίμνη»).

Ο Αμπντούλ Εμπού όμως, έχει μεριμνήσει και για το δώρο του Σουλτάνου, αλλά και την δική του διασκέδαση. Έτσι, συγκέντρωσε εν μέσω των στρατιωτών του, περίπου 1.500 αιχμάλωτους, άνδρες και γυναικόπαιδα, στην θέση Κιόσκι όπου εκεί

οι Εβραίοι ανέλαβαν πρωταγωνιστικό ρόλο κι αφού τους έσφαξαν, τα κεφάλια τους ταριχεύτηκαν και στάλθηκαν στην Κωνσταντινούπολη ως τεκμήριο της νίκης του, ενώ τα πτώματά τους αφέθηκαν βορά στα ζώα και στα αρπακτικά πουλιά. Ο θρύλος λέει, πως τόσο πολύ ήταν το αίμα που πότισε τη γη, ώστε για τα επόμενα πέντε χρόνια δεν φύτρωνε χορτάρι σ' εκείνο το σημείο. Έκθεση ξένου προξενείου στην Θεσσαλονίκη, περιγράφει τις δραματικές σκηνές που προηγούνταν της «διαλογής» των σκλάβων και λάμβαναν χώρα πλάι στον τόπο των σφαγών: «Όλο το Κιόσκι είχε μετασχηματιστεί εις πανηγύρι κλαυθμώνος, ένθεν ανθρωπομακελείον, ένθεν αγοραπώλησις αιχμαλώτων, γυναικών, παιδιών, διηρημένον εις πωλητάς, διαφόρους, ένας έχων την μητέρα, άλλος τα τέκνα, έσκουζαν και τσίριζαν τα παιδιά δια τας μάνας των, αλλά αδύνατον, διότι άλλος είχε τους μεν, άλλος τους δε...».

Δικαιολογημένα ή αδικαιολόγητα λοιπόν, οι εν Ελλάδι Εβραίοι, ως φαίνεται ενοχλούνται από τα κατορθώματα των προγόνων τους σε βάρος των Ελλήνων (τα οποία είναι πάμπολλα). Μπορεί οι γραϊκύλοι και ανελλήνιστοι «υπεύθυνοι» του υπουργείου Παιδείας, «ιστορικοί» ή μη, υποκινούμενοι ή μη, να κάνουν ότι μπορούν για να διαγράψουν την ιστορική μνήμη, κακοποιώντας και ευτελίζοντας την Ιστορία, δυστυχώς όμως γι' αυτούς σήμερα υπάρχει και το διαδίκτυο κι έτσι τα απομνημονεύματα των πρωταγωνιστών και τα συγγράμματα των ιστορικών της εποχής μπορούν να βρουν βήμα, απαγκιστρωμένα από την κίβδηλη ενοχή του Αντισημιτισμού.

Διαβάστε λοιπόν πως περιγράφονται οι απανθρωπιές και οι φρικαλεότητες των τσανακογλυφτών και μισελλήνων Εβραίων στην σφαγή της Νάουσας:

Σπυρίδων Τρικούπης: *«Πάμπολλοι δε Εβραίοι ένοπλοι και πολύδιψοι χριστιανικού αίματος παρηκολούθουν τον τουρκικόν στρατόν ως εκούσιοι δήμιοι. Ούτοι έλκοντες έξω της πόλεως τους Χριστιανούς τους ερροπάλιζαν κατακέφαλα, και πίπτοντας κατά γης τους έσφαζαν ως βόας».*

(«Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασεως», τόμος Β', κεφάλαιο ΚΘ, σελίδα 174)

Λάμπρος Κουτσονίκας: *«Οι δε θρασύδειλοι εχθροί του Χριστιανισμού Ιουδαίοι της Θεσσαλονίκης τρέχοντες, αυθορμήτως εγένοντο δήμιοι, σφάζοντες ως ζώα τους ανθρώπους. Φρίκη κατελάμβανε πάσαν ψυχήν ζώσαν δια τας τρομερωτάτας ανοσιουργίας αυτών, και εν τούτοις ουδεμία των βαρβάρων εκείνων ψυχών ελάμβανε το ελάχιστον αίσθημα οίκτου».*

(«Απομνημονεύματα αγωνιστών 1821», τόμος 6ος, σελίδα 91)

Χρήστος Στασινόπουλος: «Κατά την καταστροφή της Νάουσας, τον Απρίλιο του 1822, από τον Αβδούλ Αμπούδ, εξακόσιοι Εβραίοι, που ακολουθούσαν το ασκέρι του αιμοβόρου Τούρκου πασά, αποτελέσανε πραγματικό σώμα δημίων και βασανιστών. Απερίγραπτα είναι τα όσα έκαναν στον άμαχο πληθυσμό της μαρτυρικής αυτής πόλεως».

(«Λεξικό Ελληνικής Επανάστασεως 1821», τόμος Β, σελίδα 65, λήμμα «Εβραίοι»)

Basil & Jean Nikolaidy: «Όπως και στην Κασσάνδρα, η πρώτη σφαγή έγινε από τους Τούρκους μέσα στην ορμή της νίκης, αλλά μετά από αυτούς ήρθαν οι Εβραίοι οι οποίοι τους ξεπέρασαν σε φρικαλεότητες, έσφαζαν σαν μοσχάρια τους αιχμαλώτους οι οποίοι ήταν άοπλοι και ανυπεράσπιστοι. Χτυπούσαν τα θύματα με ρόπαλο και στη συνέχεια τους έκοβαν το λαιμό. Ούτε οι γυναίκες γλύτωσαν, τις μεταχειρίστηκαν όπως τους άντρες. Κάποιες βρήκαν τον θάνατο στις φλόγες, οι Εβραίοι έβαζαν φωτιά στα ρούχα τους για να έχουν ένα θέαμα σαν το μαρτύριο του πυρός κατά την Ιερά Εξέταση (μ' αυτόν τον τρόπο είχαν πεθάνει πολλοί Εβραίοι κι έτσι έπαιρναν την εκδίκησή τους). Επινόούσαν απίστευτα μαρτύρια. Έβαζαν τη μητέρα κάτω από το δένδρο στο οποίο έκαιγαν το δεμένο της παιδί, έπειτα άναβαν φωτιά στα ρούχα της λέγοντάς της: "Άντε, αγία μάρτυρα, πήγαινε να βρεις το παιδί σου κοντά στον Ιησού σας".».

(«Les Turcs et la Turquie contemporaine», σελίδες 285-286, έκδοση 1859, μετάφραση Δέσποινας Νάτσιου)

Εν τέλει, ας απαντήσουν οι «υπεύθυνοι»: Η σφαγή της Νάουσας και η συμμετοχή των Εβραίων σ' αυτήν, είναι ένας μύθος; Αν ναι, ας το τεκμηριώσουν. Αν όχι, ας εξηγήσουν γιατί την «εξαφάνισαν» απ' τα εκπαιδευτικά βιβλία. Προέχει η ιστορική αλήθεια με τα δεδομένα της εκάστοτε εποχής, ή η «αλήθεια» που καθορίζεται με βάση τα σημερινά δεδομένα και τις επιθυμίες των εκάστοτε απογόνων; Γιατί τότε δεν μιλάμε για ιστορία, αλλά για μυθιστορήματα τύπου «Άρλεκιν», ή ακόμα χειρότερα για Μίκυ Μάους.

Παραπομπές

metharros.gr

«Les Turcs et la Turquie contemporaine»

bliatkas-thomas.pblogs.gr

exoorama.blogspot.com

thermopilai.org

naoussa.gr